

Stara priča

Stara priča je odavno odustala od svega. Bila je toliko stara da je gotovo sasvim izgubila volju za bilo čim. Željela je samo da je puste na miru, da dočeka spokojno taj svoj trenutak potpunog nestajanja.

Stara je priča uistinu bila toliko stara da više nikom nije bila zanimljiva. Svi su je gotovo znali napamet, stoga nije ni bilo više smisla da ju se ponovno ispriča, a kamo li pročitati. Knjiga u kojoj se nalazila već se sva ofucala, listovi su požutjeli, slova počela blijedjeti, a i papir je već lagano nagrizzala vlaga. Uostalom, staru priču dugo nitko nije ni posudio iz knjižnice, pa čak je ni knjižničar više nije vadio s polica i brisao prašinu. Uostalom, zašto bi je više itko posudio za čitanje, kad su je gotovo svi znali napamet? Stara vam je priča bila nešto poput Snjeguljice, Trnoružice ili Crvenkapice. Znaite onih dječjih bajki svima dobro znam, koje više nikome ne padaju napamet da ih se posudi u knjižnici i pročitati. Ma, dajte molim vas. Tko bi uostalom od srama otišao u knjižnicu i posudio Crvenkapicu? Pa ljudi bi vam se smijali. Zar da osoba vaših godina čita Crvenkapicu? Zar stvarno pokraj tisuća i tisuća ostalih nepročitanih priča vi iz knjižnice posuđujete Trnoružicu? Uostalom, to bi jako i pogoršalo vaš ugled u društvu. Kakva ste vi to osoba da ne znate napamet Snjeguljicu, pa je ponovno morate pročitati? Jeste li je onda uopće ikad pročitali?

Eto, baš tako, takav vam je bio slučaj i sa starom pričom.

Stara je priča stoga samo čekala svoj kraj.

Došao je i taj dan da knjižničar ukloni staru priču s polica. Tako je narušavala svojim istrošenim izgledom tu policu s novim knjigama blještavih šarenih korica.

-I to je to znači-reče sebi ona-Ovo je trenutak mog kraja.

No, ono što nije znala stara priča jest da je knjižničar nije odnio u smeće, već na restauraciju, kako bi joj vratili stari sjaj. Jedna tako posebna priča, poput nje, koju još i svi znaju napamet, zaslužila je bolje ruho. Znao je dobro knjižničar da premda se kaže ne sudi knjigu po koricama, to u stvarnosti nije tako. Upravo će blještave korice privući pažnju mnogih čitatelja, koji će zbog njih i izvući knjigu s polica i dati joj priliku da se pročita. To se dogodilo i sa starom pričom. Knjižničar ju je odlučio odjenuti u novo ruho. I ona zablista kao onog trenutka kad su je prvi put donijeli iz tiska.

- Jao! Pa ovo je raj knjiga. Opet sam kao u najboljim danima. Nit sam više tako stara, nit je isfucana knjiga u kojoj sam-sretna je bila ona stara priča jer je vjerovala da je stigla u knjižni raj.

Knjižničar je nakon restauracije vratio u knjižnicu i organizira njeno predstavljanje javnosti. Svi su se htjeli slikati s njom. Mnoštvo novinarske svite sjatilo se kako bi vidjeli i potom izvijestili javnost kako je stara priča restaurirana. Stupci i stupci novina pisali su u njoj. Jedna se novinarka čak i javila uživo na svoju televiziju s ovako važnog kulturnog događaja.

Lista čekanja za posudbu iz knjižnice stvorila se u hipu. Svi su opet htjeli pročitati staru priču i svojim prstima dotaknuti njene obnovljene stranice, te udahnuti miris još svježih tinte s korica.

Kad je svo to blještavilo utihnulo, mudri se knjižničar primaknu staroj priči i pomiluje joj korice.

- E, stara moja. Predugo smo nas dvoje zajedno da bih te ja pusti da samo tako odeš. A, ne. Ti si me uvela u svijet knjige, stoga si i zaslužila da ja nešto učinim za tebe.

I tad shvati stara priča da nije dočekala svoj kraj i da nije u raju, već ju je njen omiljeni knjižničar ponovno vratio u život.

I zato dragi moji svi, veliki i mali, otidite danas u knjižnicu i posudite neku od onih starih dobro znanih priča iz djetinjstva, onih koje su nam roditelji čitali prije spavanja i pročitajte ih ponovno. Udahnite im ponovno život. Jer život knjige jest u njenom čitanju. Stara priča čeka na vas.

Stara Priča, Ana Bilić, Šibenik